

Publicerad 2011-05-28 02:57 av Marlene Anna Linnéa

Allt annat kom för sent...

Tid

Det kanske är tid nu. Tid att ge upp tankar som binder mig vid ränder av mörker. Det finns de som vill hjälpa mig bort, knyta upp hala rep som binder händer samman. En gråt ligger och trycker under bröstbenet, ett hölje av sorg, tjäran har äntligen besegrats.

Blicken rör lätt vid hjärtat, kittlar långa trådar. Det kan vara skrämmande att få tillgång till friheten, känna det som känns och våga uppleva varandet till fullo. Vågar ej känna efter helt, då finns risken att jag går sönder.

Tror ej att ni någonsin kan veta vad ni förtjänar. Kan inte tro att ni ser det där, att ni har möjlighet att förstå allt ni kan uppnå.

Men jag, jag slarvar också bort kärlek; skäms över hur jag slösar, hur jag ignorerar och förminskar. Slutar dock ej att älska, det kan aldrig ta slut.

Fantastiska människa, du kommer aldrig förstå din storhet, aldrig inse ditt djup. Jag vet, kroppen skaver, den kliar när du växer, när du läker. Du kommer förstå.

Jag undrar om livet någonsin kommer landa i helheten. För jag står inte ut med alla sprickor, allt tvivel och sökandet efter det rena och sköra inom oss. Det som så gärna skyddas utav tjärans lager eller ytor utav dimdroppar.

Skifta uppfattning av tillvaron. Bli dig själv och älska som om det alltid finns mer. För du kan aldrig nå dit du vill om du inte vågar känna, vågar uppleva allt som finns.

Så blev du medelpunkten i alla de liv jag lever. Så blev du meningen med varandet, med vilan och reflektionen.

Jag ser allting genom dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marlene Anna Linnéa med Poeter.se id #6655 innehar upphovsrätten